

се сгрѣя! Дай ми каквото имашъ да ми давашъ!

— Махай се, скитнико! — викна мравката и заключи вратата. — Нѣмамъ нищо да ти давамъ! Свирилъ билъ — голѣма работа!

Злитъ думи на мравката боднаха като игла доброто сърдце на щуреца. Той наведе глава и повлѣче измръзналитъ си крачета изъ лепкавата калъ.

— Кжде така, щурчо! — запита една катеричка.

— Нѣма правда на земята! — викна разплаканъ щурецътъ. — Мравката лѣтосъ сина си женѣше. Азъ бѣхъ свирачъ. Каза ми, че ще плати, като си прибере храната. Дойдохъ сега — изгони ме!

— Оплачи се! — посъветва го катеричката.

— Кому да се оплача?

— На царицата на мравкитѣ. Тя живѣе въ дълбокия долъ срѣдъ гората. Иди — кажи ѝ.

— Ще ида! — реши щурецътъ и тръгна на пѣть. Не бѣ отминалъ и сто крачки, срещна го калинката.

— Добра среща. Де така?

— Отивамъ да се оплача на царицата на мравкитѣ.

— Недей, щурчо! — викна калинката. — Царкинята е на смъртно легло. Старата царица е страшно сърдита. Не ходи,

ако искашъ живъ да останешъ!

— И да остана — ще умра отъ гладъ и студъ. Ще ида поне да се оплача.

Едва привечеръ уморениятъ щурецъ видѣ презъ клонитѣ царската кула. Около кулата се издигаха високи стени. По стениѣ се разхождаха стражитѣ — едри, крилати мравки. Щурецътъ се пристраши и похлопа на портата.

— Какво искашъ, скитнико? — запита ключарътъ.

— Правда търся!

— Правда ли? Ей, че си смѣшенъ. Слушай, глупчо, върви си, докато си живъ и здравъ. Младата царкиня умира. Никой не може да ѝ помогне. На двацетъ и три доктори — брѣмбари и пеперуди — вземхе досега главитѣ. Иди си — зло те чака!

— Не ми е много жаль за главата. И безъ това съмъ зле. Пустни ме да влѣза.

— Бѣгай, ти казвамъ!

— Пустни ме! — викна щурецътъ.

Изведнажъ отъ кулата екна страшниятъ гласъ на старата царица.

— Кой крещи долу?

— Не съмъ азъ, царице! — викна ключарътъ и падна на колѣне. — Дошелъ е единъ скитникъ щурецъ. Той крещи.